

Escasses traces

Vaig estar observant allò una bona estona. Aquelles línies encarbonades portaven a la meua ment tota la vida, però aquella era la primera vegada en trenta anys que reunia el valor per desenterrar de la pols el meu vell quadern de dibuix. Les pàgines estaven més que deteriorades pel pas del temps, però l'olor a llibre nou que perdurava des del primer dia em va impulsar a fullejar les seves planes. Vaig començar a mirar l'interior del quadern: tot eren esbossos d'arbres i plantes florides sense acabar, dos o tres gats i algun cavall amb les extremitats desproporcionades. Però llavors em vaig adonar que d'alguna part sobresortia una pàgina més desgastada que les altres. En arribar a aquell full me'l vaig quedar mirant un instant. Aquell retrat em portava tanta felicitat... Vaig estrènyer el full contra el meu pit, com si així pogués reviure el moment en què el vaig dibuixar. Ho recordava perfectament, era l'estiu de 1980 i jo tenia setze anys.

Corria l'estiu de l'amor, de la psicodèlica i la música "disco" i jo havia despertat una obsessió per dibuixar cada cosa que veia en un quadern de pell vermella, al qual no li havia trobat cap utilitat fins aquell moment.

Estava estirada a sobre la barana de pedra que hi havia al passeig marítim amb el quadern de dibuix a la mà. Tothom qui passava em mirava amb mala cara ja que no estava ben vist que una noia mig vestida s'estirés tota espatarrada, sense cap tipus d'educació. Però en aquell moment tot em donava igual, havia tingut un mal dia i només volia prendre el sol i oblidar-me del món. Va passar una estona quan, de sobte, vaig sentir algú que xiulava. En alçar la vista vaig veure un noi d'uns divuit anys que estava pescant a uns metres de mi. Me'l vaig quedar mirant durant uns minuts. Estava en una posició perfecta per ser dibuixat, i no volia perdre l'ocasió per fer-ho. Vaig asseure'm a la barana, em vaig recollir els cabells i m'hi vaig posar. Traçat rere traçat, una jove figura

masculina s'iniciava sota les meves mans. Unes escasses passades tintaren aquella pell torrada, envestida pel sol, que feien d'un cos qualsevol tot un món de tonalitats impregnades de calidesa.

Els cabells, foscos i desordenats ballaven al vent, impeditint que els pogués recrear inerts sobre la pàgina. Però aquella mirada captivadora va ser el que em va deixar sense alè: uns ulls somiadors, del color de la mar marejada, sorgien de la cara més dolça que mai havia contemplat.

La vestimenta no em va resultar difícil de dibuixar: una humil samarreta de color blau marí li cobria la part superior d'aquella figura esvelta i atlètica, i unes bermudes de lli, marrons i desgastades, a la part inferior. Tot plegat, aquella situació estava predestinada d'alguna manera. En acabar el dibuix, el jove mariner s'aproparia a mi, i em somriuria. Jo, tota avergonyida, li tornaria el somriure amb una expressió càlida i joiosa i, a continuació, ell veuria el meu retrat i, amb tota seguretat, m'afalagaria amb preciosos compliments sobre la meva traça. Ens miraríem als ulls, i -Puf!- connectaríem com dos cables centellejant. -Segur que sí- pensava jo. Només faltava finalitzar els últims detalls d'aquell full que em portaria a viure una de les millors experiències de la meua vida. Només un parell d'ombrejats i tot seria bufar i fer ampolles. Amb un somriure d'orella a orella vaig aixecar el cap per poder acabar el dibuix, quan vaig adonar-me que la platja tornava a ser deserta. No hi havia ni una ànima i, per suposat, tampoc no hi era el noi. Semblava que el món m'havia tornat a deixar sola fantasiejant.

En mirar el retrat inacabat del noi després de tant de temps, vaig recordar la innocència d'aquells setze anys, quan no tocava de peus a terra i els fils d'una història romàntica podien començar a teixir-se amb unes escasses traces.